SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)

z dne 27. oktobra 2005*

V zadevi T-336/03,

Les Éditions Albert René, s sedežem v Parizu (Francija), ki jo zastopa J. Pagenberg, avocat,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa S. Laitinen, zastopnica,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT, intervenient pred Sodiščem prve stopnje, je bil

* Jezik postopka: angleščina.

Orange A/S, s sedežem v København (Danska), ki ga zastopa J. Balling, odvetnik,

zaradi tožbe zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe UUNT z dne 14. julija 2003 (zadeva R 0559/2002-4), o postopku z ugovorom med Les Éditions Albert René in Orange A/S,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, V. Tiili, sodnica, in O. Czúcz, sodnik,

sodni tajnik: I. Natsinas, administrator,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 1. oktobra 2003,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 30. julija 2004,

na podlagi obravnave z dne 2. junija 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Orange A/S (v nadaljevanju: prijavitelj) je 17. novembra 1997 na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kot je bila spremenjena, pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (v nadaljevanju: UUNT) vložil prijavo znamke Skupnosti.

2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je besedni znak MOBILIX.

3 Proizvodi in storitve, za katere je bila zahtevana registracija, se nanašajo, kar zadeva to tožbo, na razrede 9, 16, 35, 37, 38 in 42 v smislu Nicejskega aranžmaja o klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, za vsak razred tako:

— „naprave, inštrumenti in inštalacije za telekomunikacije, vključno s tistimi za telefonijo, telefoni in mobilni telefoni, vključno z antenami, zunanjimi antenami in satelitskimi krožniki, akumulatorji in baterije, transformatorji in pretvorniki, kodirniki in dekodirniki, kodirane kartice in kartice za kodiranje, telefonske

klicne kartice, naprave in inštrumenti za signalizacijo in učenje, elektronski telefonski imeniki, deli in dodatki (niso vsebovani v drugih razredih) in vsi drugi proizvodi“ iz razreda 9;

— „telefonske kartice“ iz razreda 16;

— „sprejemanje telefonskih klicev (za odsotne naročnike), svetovanje s področja poslovne organizacije, vodenje in pomoč, svetovanje in pomoč pri opravljanju poslovnih nalog“ iz razreda 35;

— „inštalacija in popravljanje telefonov, gradnja, popravljanje in inštalacija“ iz razreda 37;

— „telekomunikacije, vključno s telekomunikacijskimi informacijami, telefonskimi in telegrafskimi komunikacijami, komuniciranje po računalniških terminalih in mobilnih telefonih, faksimilni prenos, oddajanje radijskih in televizijskih programov, vključno po kabelski televiziji in internetu, posredovanje sporočil, oddajanje v najem telefaksnih naprav, oddajanje v najem telekomunikacijskih naprav, vključno s telefonskimi napravami“ iz razreda 38;

— „znanstveno in industrijsko raziskovanje, inženiring, vključno s projektiranjem objektov in telekomunikacijskih inštalacij, še posebej za telefoniranje in računalniško programiranje, oblikovanje, vzdrževanje in posodabljanje programske opreme, oddajanje v najem računalnikov in računalniških programov“ iz razreda 42.

4 Prijava znamke Skupnosti je bila objavljena v *Biltenu blagovnih znamk* št. 1/99 z dne 4. januarja 1999.

5 Prijavi za registracijo znamke Skupnosti je ugovarjala Les Éditions Albert René (v nadaljevanju: tožeča stranka). Uveljavljala je naslednje prejšnje pravice v zvezi z izrazom „obelix“:

a) prejšnjo registrirano znamko, zaščiteno z registracijo znamke Skupnosti št. 16 154 z dne 1. aprila 1996 za naslednje proizvode in storitve, kolikor so upoštevni v tem postopku:

— „električni, elektronski, fotografski, kinematografski, optični aparati in inštrumenti, naprave za učenje iz razreda 9, elektronske naprave za igranje z zaslonom ali brez, računalniki, programski moduli in računalniški programi, posneti na podatkovne nosilce, še posebej videoigre“ iz razreda 9;

— „papir, lepenka; proizvodi iz teh dveh materialov, natisnjeni proizvodi (vključeni v 16. razred), časopisi in revije, knjige; knjigoveški material (niti, platna in blago za vezavo), fotografije, papirnice, lepila (za papirnico in natisnjene proizvode), material za umetnike (material za risanje, slikanje in modeliranje), čopiči, pisalni stroji in pisarniški material (z izjemo pohištva) ter naprave in aparati za pisarniško uporabo (vključeni v 16. razred), plastični material za embalažo, ki ni vključen v drugih razredih, karte za igranje, tiskarske črke, klišeji“ iz razreda 16;

— „igrače in igrala, izdelki za gimnastiko in šport (vključeni v razred 28), okraski za božično drevo“ iz razreda 28;

— „marketing in oglaševanje“ iz razreda 35;

— „filmska projekcija, filmska produkcija, izposoja filmov; izdajanje knjig in revij; izobraževanje in zabava; organizacija sejmov in razstav; zabavne prireditve, zabaviščni parki, produkcija glasbenih predstav in konferenc v živo; razstavljanje arhitekturnih posnetkov in zgodovinsko-kulturne ter folklorne prireditve“ iz razreda 41;

— „nastanitev in restavracija; fotografiranje; prevajanje; upravljanje in izkoriščanje avtorskih pravic; izkoriščanje intelektualne lastnine“ iz razreda 42.

b) prejšnjo znamko, splošno znano v vseh državah članicah, za proizvode in storitve iz razredov 9, 16, 28, 35, 41 in 42.

6 V podporo svojemu ugovarjanju je tožeča stranka uveljavljala obstoj verjetnosti zmede v smislu člena 8(1)(b) in (2) Uredbe št. 40/94.

7 Z odločbo z dne 30. maja 2002 je oddelek za ugovore zavrnil ugovor in dovolil začetek postopka za registracijo znamke Skupnosti. Po presoji, da splošno znana prejšnja znamka ni bila zadostno dokazana, je oddelek za ugovore sklenil, da si znamki nista podobni. Obstajajo nekatere slušne podobnosti, vendar se te izravnajo z vidnim delom znamke, zlasti z zelo različnim pojmovanjem, ki ga obsegajo: mobilni telefoni v primeru MOBILIX in obeliski v primeru OBELIX. Po drugi strani je bila prejšnja registracija bolj enačena z znanim stripom, kar pa jo pojmovno še dodatno oddaljuje od prijavljene znamke.

8 Po pritožbi tožeče stranke z dne 1. julija 2002 je četrti odbor za pritožbe sprejel odločbo z dne 14. julija 2003 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba). Delno je razveljavil odločitev oddelka za ugovore. Odbor za pritožbe je najprej odločil, da lahko upošteva ugovor, ki temelji izključno na verjetnosti zmede. Zatem je trdil, da je možno zaznati določene podobnosti med znamkama. V smislu primerjave proizvodov in storitev je odbor presodil, da so „naprave in inštrumenti za signalizacijo in učenje“ v prijavi za znamko Skupnosti in „optične naprave in inštrumenti in naprave in inštrumenti za učenje“ prejšnje registracije, iz razreda 9, podobni. Do enake ugotovitve je prišel za storitve iz 35. razreda: „svetovanje s področja poslovne organizacije in vodenja, svetovalne storitve s področja poslovnega vodenja“ za prijavo znamke Skupnosti in „marketingom in oglaševanjem“ v prejšnji registraciji. Odbor je sklenil, da obstaja, zaradi stopnje podobnosti med zadevnima znakom in med posebnimi proizvodi in storitvami na drugi strani pri javnosti verjetnost zmede. Zaradi tega je zavrnil prijavo za znamko Skupnosti za „naprave in inštrumente za signalizacijo in učenje“ in za storitve „svetovanje s področja poslovne organizacije in vodenja, svetovalne storitve s področja poslovnega vodenja“ in jih sprejel za druge proizvode in storitve.

Predlogi strank

9 Tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

— razveljavi izpodbijano odločbo;

— UUNT naloži plačilo stroškov.

10 Na obravnavi je tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlagala tudi, naj vrne zadevo odboru za pritožbe.

11 Tožena stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— plačilo stroškov naloži tožeči stranki.

Pravo

12 Tožeča stranka v podporo svoji tožbi navaja tri tožbene razloge, prvič, kršitev člena 8(1)(b) in (2) Uredbe št. 40/94, drugič, kršitev člena 8(5) Uredbe št. 40/94 in, tretjič, kršitev člena 74 Uredbe št. 40/94.

1. *Dopustnost*

Dopustnost novih dokazov

Trditve strank

13 Tožena stranka meni, da pet dokumentov, ki jih je tožeča stranka priložila k svoji tožbi, da bi dokazala sloves znaka OBELIX, ni bilo prej predloženih v okviru postopka pred UUNT in da jih zaradi tega ni mogoče upoštevati.

14 Tožeča stranka je, zaslišana na Sodišču prve stopnje na glavni obravnavi, menila, da so sporni deli sprejemljivi.

Presoja Sodišča prve stopnje

15 V prilogi k tožbi je tožeča stranka dodala nekaj dokumentov, da bi dokazala sloves znaka OBELIX. Ugotovljeno je, da ti dokumenti niso bili predloženi prej, v okviru postopka pred UUNT.

16 Treba je upoštevati, da je namen tožbe pred Sodiščem prve stopnje preizkus zakonitosti odločb odborov za pritožbe UUNT v smislu člena 63 Uredbe št. 40/94 in da je treba v postopku razveljavitve zakonitost izpodbijanih ukrepov presojati na podlagi pravnih in dejanskih elementov, ki so obstajali takrat, ko je bil ukrep sprejet (sodba Sodišča z dne 21. aprila 2005 v zadevi Ampafrance proti UUNT – Johnson & Johnson (monBeBé), T-164/03, ZOdl., str. II-1401, točka 29). Zato ni naloga Sodišča prve stopnje, da ponovno preuči dejanski položaj ob upoštevanju dokazov, prvič predstavljenih pred njim. Dejansko bi bil sprejem takih dokazov v nasprotju s členom 135(4) Poslovnika Sodišča prve stopnje, po katerem pisne vloge strank ne morejo spremeniti predmeta postopka pred odborom za pritožbe. Zaradi tega so dokazi, prvič predloženi na Sodišču prve stopnje, nesprejemljivi.

Dopustnost dokazov po členu 8(5) Uredbe št.40/94

Trditve strank

17 Tožeča stranka uveljavlja, da glede na to, da je OBELIX znana in ugledna znamka, iz člena 8(5) Uredbe št. 40/94 jasno izhaja, da je zaščitena, tudi zunaj področja podobnosti proizvodov in storitev, proti uporabi razlikovalnega značaja ali ugleda oziroma proti škodovanju razlikovalnega značaja ali ugleda, pri čemer zadostuje, da je znamka tožeče stranke znana po delu registriranih proizvodov in storitev.

18 Tožena stranka vztraja, da tožeča stranka ni upravičena trditi, da je odbor za pritožbe kršil člen 8(5) Uredbe št. 40/94, ne pozivati Sodišče prve stopnje, naj odloči o zahtevi o uporabi tega predpisa, čeprav ta prijava ni bila predstavljena v ustrezni obliki v administrativni fazi postopka pred UUNT.

Presoja Sodišča prve stopnje

19 Člen 8(5) Uredbe št. 40/94 določa: „[P]oleg tega znamka ob ugovarjanju imetnika prejšnje znamke v smislu odstavka 2 ne bo registrirana, če je enaka ali podobna prejšnji znamki in naj bi bila registrirana za blago ali storitve, ki niso podobne tistim, za katere je registrirana prejšnja znamka, če prejšnja znamka Skupnosti uživa ugled v Skupnosti in če ima prejšnja nacionalna znamka ugled v zadevni državi članici, in če bi uporaba znamke, za katero je vložena prijava, brez upravičenega razloga izkoristila ali oškodovala razlikovalni značaj ali ugled prejšnje znamke.“

20 Morebitne uporabe tega predpisa ni v nobenem trenutku zahtevala tožeča stranka pred odborom za pritožbe in zaradi tega ni bila opravljena. Tožeča stranka je dejansko pred odborom za pritožbe izrecno določila, da so razlogi, zaradi katerih je vložila pritožbo, v zvezi s členom 8(1)(b) in (2) Uredbe št. 40/94. Treba je zlasti ugotoviti, ali je tožeča stranka v svojem ugovoru zoper zahtevo za znamko Skupnosti in pred odborom za pritožbe uveljavljala ugled svoje prejšnje znamke, torej v smislu uporabe člena 8(1)(b) omenjene Uredbe, namreč da bi utemeljila obstoj verjetnosti zmede pri upoštevni javnosti.

21 Dalje je treba opozoriti, da je v skladu s členom 74 Uredbe št. 40/94 v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu [UUNT] omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke.

22 Po drugi strani je treba spomniti, da, kot je navedeno v točki 16 zgoraj, da je namen tožbe pred Sodiščem prve stopnje nadzor zakonitosti odločb odbora za pritožbe

UUNT v smislu člena 63 Uredbe št. 40/94 (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 5. marca 2003 v zadevi Alcon proti UUNT – Dr. Robert Winzer Pharma (BSS), T-237/01, Recueil, str. II-701, točka 18; z dne 6. marca 2003 v zadevi DaimlerChrysler proti UUNT (Calandre), T-128/01, Recueil, str. II-701, točka 18, in z dne 3. julija 2003 v zadevi Alejandro proti UUNT – Anheuser-Busch (BUDMEN), T-129/01, Recueil, str. II-2251, točka 67). Sodišče prve stopnje mora zato preizkusiti zakonitost odločbe odbora za pritožbe glede pravnih vprašanj, s katerimi se ukvarja odbor za pritožbe (glej v tem smislu sodbi Sodišča prve stopnje z dne 5. marca 2003 v zadevi Unilever proti UUNT (Tablette ovoïde), T-194/01, Recueil, str. II-383, točka 16, in z dne 22. oktobra 2003 v zadevi Éditions Albert René proti UUNT – Trucco (Starix), T-311/01, Recueil, str. II-4625, točka 70).

23 Sicer pa člen 135(4) Poslovnika, tudi omenjenega v točki 16 zgoraj, izrecno določa, da „[S] pisnimi vlogami strank ni mogoče spremeniti predmeta postopka pred odborom za pritožbe“.

24 Tožeča stranka tako odboru za pritožbe ne more očitati, da je kršil člen 8(5) Uredbe št. 40/94, ali pozvati Sodišče prve stopnje, naj odloči o zahtevi za uporabo tega predpisa.

25 Ta razlog je zato treba zavrniti kot nedopusten.

Novi predlogi sklepov, predstavljenih na obravnavi

Trditve strank

26 Tožeča stranka je na obravnavi podredno zahtevala, naj se zadevo ponovno predloži odboru za pritožbe, da bo imela možnost dokazati, da ima njena znamka ugled po členu 8(5) Uredbe št. 40/94.

27 Tožena stranka zatrjuje nedopustnost teh predlogov.

Presoja Sodišča prve stopnje

28 Treba je omeniti, da je v skladu s členom 44(1) Poslovnika tožeča stranka dolžna v aktu začetne instance postopka opredeliti predmet postopka in povzetek tožbenih razlogov. Čeprav člen 48(2) Poslovnika v določenih primerih dovoljuje predložitev novih dokaznih predlogov med sodnim postopkom, se ta predpis v nobenem primeru ne more razlagati, kot da dovoljuje tožeči stranki, da navaja pred Sodiščem prve stopnje nove trditve in s tem spreminja predmet postopka (sodba Sodišča z dne 25. septembra 1979 v zadevi Komisija proti Franciji, 232/78, Recueil, str. 2729, točka 3, in Sodišča prve stopnje z dne 12. julija 2001 v zadevi Banatrading proti Svetu, T-3/99, Recueil, str. II-2123, točka 28).

29 Iz tega sledi, da tožeča stranka ni upravičena navajati Sodišču prve stopnje novih trditev in s tem spreminjati predmeta spora. Zadevne predloge je torej mogoče le zavrniti kot nedopustne.

2. *Temelj*

Kršitev člena 74 Uredbe št. 40/94

Trditve strank

30 Tožeča stranka uveljavlja, da prijavitelj znamke Skupnosti ni nasprotoval njeni trditvi, izraženi med postopkom z ugovorom, da ima njena znamka OBELIX razlikovalni značaj. Po mnenju tožeče stranke bi moral, zaradi odsotnosti

ugovarjanja, odbor za pritožbe sprejeti stališče, da ima znamka ugovarjajoče stranke OBELIX ugled. Iz tega je tožeča stranka sklenila, da je odbor za pritožbe kršil člen 74(1) Uredbe št. 40/94.

31 Tožena stranka meni, da je oddelek za ugovore UUNT podrobno presodil elemente predloženih dokazov in zaključil, da niso zadostni, da bi dokazali niti tega, da je neregistrirani znak splošno znan, niti stopnje razlikovalnega učinka registriranega znaka. Zato je treba ugotoviti, da je prvi dokaz tožeče stranke očitno neutemeljen.

Presoja Sodišča prve stopnje

32 Kot je poudarjeno v točki 22 zgoraj, je po členu 74(1) Uredbe št. 40/94, v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije, UUNT pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke.

33 Ta predpis omejuje preizkus UUNT na dva načina. Prvič se nanaša na dejansko podlago odločb UUNT, torej na dejstva in dokaze, na katere se lahko te odločbe veljavno opirajo (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 13. junija 2002 v zadevi Chef Revival USA proti UUNT – Massagué Marín (Chef), T-232/00, Recueil, str. II-2749, točka 45), in na pravno podlago teh odločb, torej na predpise, ki jih mora uporabljati instanca, ki zadevo obravnava. Tako lahko odbor za pritožbe, ko obravnava pritožbo zoper odločbo, ki končuje postopek ugovora, utemelji svojo odločitev le z relativnimi razlogi za zavrnitev, ki jih je podala zadevna stranka in s tem povezanimi dejstvi in dokazi, ki jih je podala ta stranka (soba Sodišča prve stopnje z dne 23. septembra 2003 v zadevi Henkel proti UUNT – LHS (UK) (KLEENCARE), T-308/01, Recueil, str. II-3253, točka 32, in z dne 22. junija 2004 v zadevi Ruiz-Picasso in drugi proti UUNT – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, ZOdl., str. II-1739, točka 28).

34 Glede tega, medtem ko iz člena 74(1) Uredbe št. 40/94 izhaja, v okviru postopka z ugovorom, da UUNT ne more preizkusiti dejstev po uradni dolžnosti, pa to ne pomeni, da mora sprejeti kot dokazana dejstva, ki jih navaja ena stranka, druga pa jih v postopku ni izpodbijala. Ta določba zavezuje UUNT samo za dejstva, dokaze in navedbe, na katerih temelji odločitev.

35 V tem primeru je tožeča stranka pred UUNT predložila posebno pravno presojo, vendar ne oddelek za ugovore ne odbor za pritožbe nista ugotovila, da jo je tožeča stranka končno utemeljila z dejstvi oziroma dokazi. Sklenila sta, da ni zadostna, da bi dokazala pravno presojo, to je, da je neregistrirani znak splošno znan in da ima registrirani znak visok razlikovalni učinek.

36 Posledično je treba dokaz tožeče stranke o kršitvi člena 74 Uredbe št. 40/74 označiti kot neutemeljenega.

Člen 8(1)(b)in (2) Uredbe št.40/94

Trditve strank

37 Najprej, tožeča stranka glede primerjave proizvodov in storitev zatrjuje, da so tudi proizvodi in storitve, ki zadevajo prijavljene znamke in se nanašajo na 9. razred, vendar drugi kot so „naprave in inštrumenti za signalizacijo in učenje“, zelo podobni vsaj tistim iz razreda 9, ki jih pokriva znamka ugovarjajoče stranke.

38 Poudarja, da vsi proizvodi, ki so še ostali v 9. razredu, ki jih pokriva prijavljena znamka, kot so „naprave, inštrumenti in inštalacije za telekomunikacije, vključno za telefonijo, telefoni in mobilni telefoni, vključno z antenami, zunanjimi antenami in satelitskimi krožniki, akumulatorji in baterije, transformatorji in pretvorniki, kodirniki in dekodirniki, kodirane kartice in kartice za kodiranje, telefonske klicne kartice, naprave in inštrumenti za signalizacijo in učenje, elektronski telefonski imeniki, deli in dodatki (niso vsebovani v drugih razredih) in vsi drugi proizvodi“, vsebujejo bistvene sestavne dele proizvodov tožeče stranke. Tako so digitalni mobilni telefoni in telefoni prijavitelja predstavljeni v programskih modulih tožeče stranke. Kot prijaviteljev seznam proizvodov vključuje tudi dele in pritikline glavnih proizvodov, so programski moduli in prijaviteljevi deli celo identični.

39 Po mnenju tožeče stranke velja enako za druge prijaviteljeve proizvode, kot so „aparature, inštrumenti in inštalacije za telekomunikacije, skupaj s telefoni, kodirniki in dekodirniki“, saj tudi vsebujejo programske module. Ob tem dodaja, da proizvode iz 9. razreda iz prijave znamke poganjajo predvsem procesorji in delujejo s programsko opremo. Programska oprema je vključena v njen seznam proizvodov. Ob tem zaključuje, da si proizvodi 9. razreda iz prijave znamke in tisti prijavitelja niso malo, ampak srednje podobni.

40 Tožeča stranka dalje trdi, da obsegajo prijaviteljeve telefonske kartice, ki se nanašajo na 16. razred, kodirane telefonske kartice. Po sodbi Nemškega zveznega sodišča za patente z dne 7. julija 1997 so podobne proizvodu tožeče stranke, imenovanemu „računalniški programi, posneti na podatkovne nosilce“.

41 Tožeča stranka med drugim poudarja, da je odbor za pritožbe ugotovil, da naslednje storitve prijavitelja znamke niso podobne njenim proizvodom:

— „sprejemanje telefonskih klicev za odsotne naročnike“ iz razreda 35;

— „inštalacija in popravljanje telefonov, gradnja, popravljanje in inštalacija“ iz razreda 37;

— „telekomunikacije, vključno s telekomunikacijskimi informacijami, telefonske in telegrafske komunikacije, komuniciranje po računalniških terminalih in mobilnih telefonih, faksimilni prenos, oddajanje radijskih in televizijskih programov, vključno po kabelski televiziji in internetu, posredovanje sporočil, oddajanje v najem telefaksnih naprav, oddajanje v najem telekomunikacijskih naprav, vključno s telefonskimi napravami“ iz razreda 38;

— „znanstveno in industrijsko raziskovanje, inženiring, vključno s projektiranjem objektov in telekomunikacijskih inštalacij, še posebej za telefoniranje in računalniško programiranje, oblikovanje, vzdrževanje in posodabljanje programske opreme, oddajanje v najem računalnikov in računalniških programov“ iz razreda 42.

42 Navaja, da se načela, ki jih je razvila sodna praksa glede podobnosti med proizvodi, uporabljajo tudi v razmerju med proizvodi in storitvami in obratno. V primeru

uporabe podobnih znakov je treba ugotoviti, ali bodo zadevne osebe zavedene glede kraja izvora proizvodov in storitev.

43 Najprej moramo po teh načelih dopustiti podobnost med omenjenimi storitvami prijavitelja in proizvodi tožeče stranke, saj izdelava proizvodov, kot so „računalniki, programski moduli in računalniški programi, posneti na podatkovne nosilce“ pokriva tudi ustrezne storitve prijavitelja znamke. Če se opremo na odločbo Nemškega zveznega sodišča za patente, tožeča stranka sklepa, da obstaja podobnost med storitvami prijavitelja, ki se nanašajo na 38. razred, in proizvodi tožeče stranke, ki se nanašajo na 9. razred, saj lahko v primeru enake znamke večji del upoštevne javnosti meni, da so proizvajalci in distributerji strojne opreme za obdelavo podatkov tudi ponudniki telekomunikacijskih storitev.

44 Tožeča stranka trdi, da je treba iz istega razloga sprejeti, da so si podobne storitve prijavitelja, ki se nanašajo na 35., 37. in 42. razred, in proizvodi tožeče stranke, ki se nanašajo na 9. razred. Storitve, kot so „sprejemanje telefonskih klicev za odsotne naročnike ter inštalacija in popravljanje telefonov, gradnja, popravljanje in inštalacija“, po njenem mnenju opravljajo proizvajalci opreme za informatiko (računalniki) in so opremljene s programsko opremo.

45 Enako velja za naslednje prijaviteljeve storitve: „znanstveno in industrijsko raziskovanje, inženiring, vključno s projektiranjem objektov in telekomunikacijskih inštalacij, še posebej za telefoniranje in računalniško programiranje, oblikovanje, vzdrževanje in posodabljanje programske opreme, oddajanje v najem računalnikov in računalniških programov“. Po mnenju tožeče stranke pomenita znanstveno in industrijsko raziskovanje ter inženiring, vključno s projektiranjem objektov in telekomunikacijskih inštalacij, področje storitev, ki je tehnično in ekonomsko tesno

povezano z računalniško strojno in programsko opremo, kar je na trgu, ali vsaj med bistvenimi akterji trga, uveljavilo mnenje, da delujejo, na primer, proizvajalci ali distributerji programske opreme za obdelavo podatkov tudi na področju projektiranja telekomunikacijskih storitev, če je uporabljena enaka znamka.

46 Tožeča stranka ne razume trditve odbora za pritožbe, po kateri ni podobnosti med prijaviteljevo storitvijo „oddajanje v najem računalnikov in računalniških programov“ in njenim proizvodom, označenim kot „računalniki in programi, posneti na podatkovne nosilce“. Hiter pregled interneta zadostuje za ugotovitev, da računalniški distributerji ponujajo tudi možnost najema računalnikov. Enako velja za programsko opremo.

47 Drugič, glede primerjave znakov tožeča stranka uveljavlja, da obstaja močna podobnost med znakoma OBELIX in MOBILIX. Ker je znamka OBELIX zaščitena na celotnem notranjem trgu, je treba zlasti paziti na to, kako so znamke razumljene na podlagi njihovega slušnega in pojmovnega vtisa, in da se upošteva stanje na trgu in navade potrošnikov na tem trgu.

48 Tožeča stranka trdi, da je treba najprej računati na to, da bodo potrošniki upoštevali oba znaka kot trizložno znamko, ki je naglašena na enakih zlogih in ima enako zaporedje soglasnikov in skoraj enako zaporedje samoglasnikov, saj sta samoglasnika „e“ in „i“ tesno povezana zvoka. Edina razlika je v prvi črki prijaviteljeve znamke „m“, ki je lahko zaradi šibkega zvena v hrupnem okolju preslišana.

49 Tožeča stranka meni, da je pomemben celotni vtis in da je najbolj odločilnega pomena vidni vtis. Kupec, ki se nejasno spominja znamke OBELIX, bo v podobnem znaku MOBILIX prepoznal znamko, ki jo že pozna, s tem pa bo zamenjal podjetji, iz katerih izhajata proizvoda.

50 Tretjič, glede verjetnosti zmede tožeča stranka meni, da če upoštevamo medsebojno odvisnost med podobnostjo proizvodov, podobnostjo znamk in razlikovalnostjo znamke ugovarjajoče stranke, razlike med znamkama na področju istih proizvodov in storitev in zelo podobnih proizvodov in storitev niso dovolj, da bi preprečile zvočno zamenjavo zaradi slovesa znamke ugovarjajoče stranke.

51 Tožeča stranka trdi, da spada znamka OBELIX v družino znamk, ki obsega tudi druge like iz serije Asterix in ki je zaščitena v petdesetih državah sveta. Izguba, ki se nanaša na razlikovalni učinek, izhaja iz tega, da meri na uveljavljeno podobo s kombinacijo slušnih, vidnih in pomenskih elementov in po drugi strani namerno uporablja v zadevi, brez najmanjšega verjetnega jezikovnega razloga, značilni element, ki obstaja v vrsti znamk družine „Asterix“, to je končnico „ix“. Iz navedenega je jasno, da se izraz „mobilix“ diskretno vpleta v to družino znamk in da se ga lahko razume kot izpeljanko izraza „obelix“.

52 Tožena stranka meni, da pri javnosti ne obstaja verjetnost zmede. Jasna vidna in zlasti pomembna pomenska razlika, ki obstajata med znakoma, nadomestita vsako slušno podobnost, tudi pri proizvodih in storitvah, ki imajo šibko podobnost.

Presoja Sodišča prve stopnje

53 V skladu s členom 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 se prijavljena znamka na podlagi ugovora imetnika prejšnje znamke ne registrira, če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo znamko in enakosti ali podobnosti proizvodov ali storitev, ki jih označujejo znamke, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja znamka. Verjetnost zmede zajema verjetnost povezovanja s prejšnjo znamko. Dalje je treba, v skladu s členom 8(2)(a)(i) in (ii) Uredbe št. 40/94, izraz prejšnje znamke razumeti kot znamke Skupnosti in znamke, registrirane v državi članici z datumom zahteve za registracijo, ki je pred datumom zahteve za registracijo znamke Skupnosti.

54 Glede na ustaljeno sodno prakso je verjetnost zmede verjetnost, da bi javnost lahko mislila, da zadevni proizvodi in storitve izhajajo iz istega podjetja ali iz podjetij, ki so gospodarsko povezana.

55 Glede na to sodno prakso je treba verjetnost zmede ocenjevati globalno, v skladu s tem, kako upoštevna javnost dojema zadevne proizvode in storitve, in upoštevajoč vse upoštevne dejavnike za ta primer, zlasti medsebojno odvisnost med podobnostjo znakov in podobnostjo označenih proizvodov in storitev (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 9. julija 2003 v zadevi Laboratorios RTB proti UUNT – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, Recueil, str. II-2821, točki 31 in 33 in tam navedena sodna praksa).

56 V tej zadevi se je sklicevalo na prejšnje pravice, ki se nanašajo na izraz „obelix“, ki ustreza znamki Skupnosti in splošno znani znamki v vseh državah članicah.

57 Vendar velika večina zadevnih proizvodov in storitev pomeni proizvode in storitve običajne potrošnje, namenjene vsakodnevni uporabi. To so vsi, razen storitev prijave znamke Skupnosti, zajete v razredu 42 (znanstveno in industrijsko raziskovanje, itd.), ki so namenjene posebni javnosti. Tako je ciljna javnost, pri kateri je treba presojati verjetnost zmede, povprečen potrošnik teh proizvodov in storitev v Evropski uniji, ki je razmeroma dobro obveščen, primerno pazljiv in preudaren.

58 V smislu te presoje je treba preveriti primerjavo, ki jo je naredil odbor za pritožbe za zadevne proizvode in sporne znake.

— Primerjava proizvodov

59 Da bi lahko presodili podobnost med zadevnimi proizvodi in storitvami, je treba upoštevati vse pomembne dejavnike, ki določajo odnos med proizvodi in storitvami. Ti dejavniki vključujejo predvsem njihovo naravo, namen, uporabo in njihov nasprotujoč in dopolnilni značaj (zgoraj navedena sodba Canon, točka 23).

60 Za proizvode iz 9. in 16. razreda, za katere je zahtevana registracija, kot so „naprave, inštrumenti in inštalacije za telekomunikacije“, „mobilni telefoni“, „kodirniki in dekodirniki“ itd., tožeča stranka trdi, da vsi vsebujejo bistvene elemente, ki jih pokriva znamka.

61 Trditve tožeče stranke je treba zavrniti. Res je, da so računalniki v različnih oblikah nujni za delovanje „inštrumentov in inštalacij za telekomunikacije“ in da „sprejemanje telefonskih klicev za odsotne naročnike“ lahko občasno nudijo subjekti, ki izdelujejo ustrezno opremo, vendar to ne zadostuje za ugotovitev, da so ti proizvodi in storitve „podobni“, še manj pa „zelo podobni“. Dejansko samo dejstvo, da je posamezen proizvod uporabljen kot del, element ali sestavni del drugega proizvoda, ne zadostuje za dokaz, da so končni proizvodi, ki vsebujejo te sestavne dele, podobni, saj so zlasti njihova narava, namembnost in kupci lahko popolnoma različni.

62 Tako iz seznama proizvodov in storitev prejšnje registracije za 9. razred jasno izhaja, da so področja, določeno s to pravico, fotografija, kinematografija, optika, šolstvo in videoigre. Ta seznam proizvodov in storitev se približuje tistemu, ki je zahtevan v prijavi za registracijo znamke Skupnosti, iz katerega je razvidno, da je zadevno področje skoraj izključno telekomunikacija v vseh oblikah. Telekomunikacijska oprema spada v kategorijo „naprave za snemanje, prenos, reprodukcijo zvoka in slik“, ki je del uradnega naslova 9. razreda Nicejske klasifikacije. Vendar se na ta del naslova razreda („telekomunikacije“) še ni sklicevalo v prejšnji pravici, kar kaže, da ni bilo mišljeno, da bi bila zajeta tudi telekomunikacijska oprema. Tožeča stranka je registrirala svojo znamko za veliko razredov, vendar v specifikaciji ni omenila „telekomunikacij“ in jih je celo izključila iz 38. razreda registracije. Razred 38 pa zadeva ravno storitve „telekomunikacij“.

63 Glede tega se je treba strinjati z opažanjem odbora za pritožbe, da prejšnja registracija varuje „elektrotehnične in elektronske naprave in inštrumenti“, vendar tožeča stranka te široke opredelitve ne more uporabiti kot utemeljitev za ugotovitev močne podobnosti, še manj identičnosti, s proizvodi iz prijave, kadar bi se zlahka dosegla posebna zaščita naprav in inštrumentov za telekomunikacije.

64 Posledično odbor za pritožbe ni storil napake, ko je presodil, da proizvodov v prijavi za znamko Skupnosti iz razredov 9 in 16 ne gre obravnavati, kot da so vključeni na seznamu proizvodov in storitev, obširno razloženega v prejšnji registraciji.

65 Tožeča stranka glede storitev iz prijave znamke Skupnosti iz razredov 35, 37, 38 in 42 trdi, da so, v nasprotju z ugotovitvami odbora za pritožbe, ti proizvodi tudi podobni njenim, saj proizvajalci proizvodov, kot so „računalniki, programski moduli in računalniški programi, posneti na podatkovne nosilce“ tudi zagotavljajo storitve, za katere je bila zahtevana registracija. Ob opori na odločbo Nemškega zveznega sodišča za patente tožeča stranka sklepa, da obstaja podobnost med njenimi proizvodi iz razreda 9 in telekomunikacijskimi storitvami iz razreda 38, saj lahko v primeru uporabe enake znamke večji del upoštevne javnosti meni, da so proizvajalci in distributerji strojne opreme za obdelavo podatkov tudi ponudniki telekomunikacijskih storitev. Tožeča stranka dalje meni, da ta opažanja veljajo enako za storitve iz 35. in 37. razreda, kajti storitve, kot so „sprejemanje telefonskih klicev“ (35. razred) in „inštalacija in popravljanje telefonov“ (37. razred) včasih zagotavljajo proizvajalci računalniške opreme in včasih delujejo s pomočjo programske opreme. Glede storitev, označenih kot „znanstveno in industrijsko raziskovanje, inženiring, vključno s projektiranjem objektov in telekomunikacijskih inštalacij“, iz razreda 42 tožeča stranka trdi, da so tako tesno povezane s sektorjem računalniške in programske opreme, da lahko javnosti meni, da prihajajo od enakih proizvajalcev ali distributerjev. Na koncu, glede „oddajanja v najem računalnikov in računalniških programov“ (42. razred), vključenega v prijavi znamke Skupnosti, tožeča stranka zavrača ugotovitev odbora, da se te storitve razlikujejo od njenih „računalnikov“ in „računalniških programov, posnetih na podatkovne nosilce“.

66 Najprej je treba ugotoviti, da se načela, uporabljena za primerjavo proizvodov, uporabljajo tudi za primerjavo med storitvami in med proizvodi in storitvami. Vendarle, kot je opozorila tožena stranka, je treba ugotoviti, da so proizvodi že po

svoji naravi na splošno drugačni od storitev, vendar kljub temu velja, da se dopolnjujejo v tem smislu, da se vzdrževanje proizvoda dopolnjuje s samim proizvodom ali ima storitev enak cilj ali namen kot proizvod in sta si zaradi tega konkurenčna. Iz tega sledi, da lahko v določenih primerih ugotovimo podobnost celo med proizvodi in storitvami.

67 V tem primeru, prvič, glede storitev iz prijave znamke v 37. in 42. razredu, stališču odbora za pritožbe, da jih ni mogoče upoštevati kot podobne storitvam, določenim v prejšnji registraciji, ne moremo oporekati. Tako storitve tožeče stranke v 42. razredu „nastanitev in restavracija; fotografiranje; prevajanje; upravljanje in izkoriščanje avtorskih pravic; izkoriščanje intelektualne lastnine“ nimajo nič skupnega s storitvami „znanstveno in industrijsko raziskovanje, inženiring, vključno s projektiranjem objektov in telekomunikacijskih inštalacij, še posebej za telefoniranje in računalniško programiranje, oblikovanje, vzdrževanje in posodabljanje programske opreme, oddajanje v najem računalnikov in računalniških programov“, za katere je zahtevana registracija in so prav tako v 42. razredu. Ta ugotovitev se uporablja tudi za storitve 37. razreda, in sicer „inštalacija in popravljanje telefonov, gradnja, popravljanje in inštalacija“, iz prijave za znamko Skupnosti.

68 Drugič, odbor za pritožbe ni storil napake, ko je potrdil, da se storitve, naštete v prijavi za znamko Skupnosti iz 38. razreda (omenjene v točki 3 zgoraj), dovolj razlikujejo od tistih, določenih v prejšnji registraciji iz 41. razreda (omenjene v točki 5 zgoraj), glede na njihovo tehnično naravo, zahteve za zadovoljitev namena in potrebe ciljnih potrošnikov. Posledično imajo storitve 38. razreda, ki izhajajo iz prijave, največ majhno podobnost s storitvami iz 41. razreda, ki so zaščitene s prejšnjo pravico.

69 Dalje je treba zavrniti trditev tožeče stranke, po kateri lahko vse proizvode in storitve v prijavi za znamko Skupnosti povežemo, tako ali drugače, z „računalniki“ in „računalniškimi programi“ (9. razred), ki jih pokriva prejšnja znamka. Kot je pravilno opozorila tožena stranka, v današnji tehnično visoko razviti družbi praktično nobena elektronska ali digitalna oprema ne deluje brez uporabe računalnikov v kakršni koli obliki. Če priznamo podobnost v vseh primerih, v katerih prejšnja pravica pokriva računalnike in kjer so proizvodi ali storitve, navedeni v prijavi znamke, primerni za uporabo z računalniki, bi s tem prav gotovo prekoračili obseg zaščite imetnikov znamke Skupnosti, ki jo določa zakonodajalec. Tak položaj lahko povzroči stanje, v katerem lahko registracija programske ali računalniške opreme izključi kasnejšo registracijo za praktično vsak model elektronske ali digitalne naprave ali storitve, ki te uporablja. Ta izključitev v vseh primerih ni zakonita, kajti prijava znamke Skupnosti je namenjena izključno telekomunikacijam v vseh oblikah, prejšnja registracija pa se ne sklicuje na nobeno dejavnost s tega področja. Iz tega sledi, kot je pravilno ugotovil odbor za pritožbe, da nič ne ovira registracije te znamke za telefonijo.

70 Posledično je treba ugotoviti, da zadevni proizvodi in storitve niso podobni. Vendar obstaja ena izjema. Obstaja podobnost med „oddajanjem v najem računalnikov in računalniških programov“ iz prijave znamke Skupnosti (42. razred) in „računalniki“ in „računalniškimi programi, posnetimi na podatkovne nosilce“ tožeče stranke (9. razred), ker se dopolnjujeta.

71 Iz tega izhaja, da je treba zavrniti trditve tožeče stranke glede primerjave proizvodov in storitev, razen tiste, ki se nanaša na podobnost med „oddajanjem v najem računalnikov in računalniških programov“ iz prijave znamke Skupnosti (42. razred) in „računalniki“ ter „računalniškimi programi, posnetimi na podatkovne nosilce“ tožeče stranke (9. razred).

— Primerjava znakov

72 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora biti celotna presoja verjetnosti zmede glede vidne, slušne in pomenske podobnosti zadevnih znamk utemeljena z njunima celotnima vtisoma, ob tem pa je treba med drugim upoštevati njune razlikovalne in prevladujoče elemente (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. oktobra 2003 v zadevi Phillips-Van Heusen proti UUNT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), T-292/01, Recueil, str. II-4335, točka 47 in navedena sodna praksa).

73 Tožeča stranka ocenjuje, da obstaja velika podobnost med znakoma OBELIX in MOBILIX. Vidno sta skoraj enako dolga, podobno pa je tudi zaporedje črk in zvenita zelo podobno. Glede na to, da daje prva črka prijaviteljeve znamke „m“ šibek zvok, obstaja tudi verjetnost, da bi bila v hrupnem okolju preslišana.

74 V izpodbijani določbi je odbor za pritožbe ugotovil, da sta zadevna znaka podobna. Omenil je, da sta oba znaka sestavljena iz enakega števila zlogov, enakega zaporedja soglasnikov B-L-X, podobnega zaporedja soglasnikov O-I (ali E)-I in enake dolžine. Te skupne značilnosti ustvarjajo splošen vtis podobnosti. Ta vtis je močnejši zvočno, vendar je zaznaven tudi vidno, zlasti zaradi kratice „ix“. Odločil je, da čeprav pojmovne razlike med znamkama niso zanemarljive, ne morejo nadomestiti vidne in slušne podobnosti.

75 Glede vidne primerjave je treba takoj ugotoviti, da sta obe zadevni znamki besedni. MOBILIX je sestavljen iz sedmih črk, prejšnji znak OBELIX iz šestih. Kljub temu, da imata skupno kombinacijo črk „OB“ in končnico „LIX“, kažeta določene pomembne

vidne razlike, recimo tisto, ki zadeva črke, ki sledijo „OB“ („E“ v prvem primeru in „I“ v drugem), začetek besede (prijavljena znamka Skupnosti se začne s črko „M“, prejšnja znamka s črko „O“) in dolžino. Glede tega je treba spomniti, da je pozornost potrošnika običajno usmerjena na začetek besede (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 17. marca 2004 v združenih zadevah Corte Inglés proti UUNT– González Cabello in Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR), T-183/02 in T-184/02, Recueil, str. II-965, točka 83).

76 Posledično je treba ugotoviti, da si zadevna znaka vidno nista podobna oziroma da imata zelo majhno vidno podobnost.

77 Drugič, glede glasovne podobnosti je treba ugotoviti, da se obe znamki izgovarjata s tremi zlogi O-BE-LIX in MO-BIL-IX ali MO-BI-LIX. Res je, da se prvi zlog prijavljene znamke Skupnosti „MO“ izgovarja razločno, kar pomaga razlikovati zadevne znamke, vendar ne gre zanemariti, da se lahko kljub temu prva črka „M“ zaradi šibkega zvena poslušalcu občasno izmuzne. Dalje, drugi in tretji zlog se izgovarjata podobno, tretji lahko celo identično.

78 Ob upoštevanju teh elementov je treba ugotoviti, da imata zadevna znaka določeno glasovno podobnost.

79 Tretjič, glede pojmovne primerjave je treba navesti, da si besedi „mobilix“ in „obelix“ v nobenem uradnem jeziku Evropske unije nista pomensko podobni. Vendar,

medtem ko se lahko izraz „mobilix“ preprosto zazna kot nekaj v zvezi z mobilnim oziroma mobilnostjo, je izraz „obelix“, tudi če je registriran kot besedna znamka, se pravi brez vidne predstave lika iz stripov, pri običajni javnosti zlahka prepoznan kot debelušen lik serije stripov, dobro poznane v celotni Evropski uniji, ki opisuje njegove pustolovščine z Asterixom. Zaradi te nazorne predstavitve priljubljenega lika je zelo malo verjetno, da bi nastala zmeda v javnosti med besedama, ki sta si bolj ali manj podobni (sodba Starix, točka 22 zgoraj, točka 58).

80 Take pojmovne razlike lahko v določenih okoliščinah izničijo vidne in glasovne podobnosti med zadevnima znakoma. Tako izničenje zahteva, da ima vsaj eden od zadevnih znakov pri upoštevni javnosti jasen in določen pomen, katerega je javnost zmožna nemudoma doumeti (sodba BASS, točka 72 zgoraj, točka 54, in PICARO, točka 33 zgoraj, točka 56). V tem primeru tako velja za besedni znak OBELIX, kot izhaja iz prejšnje točke.

81 Iz tega izhaja, da so pojmovne razlike, ki ločujejo zadevna znaka v tej zadevi, take, da izničujejo glasovne podobnosti in morebitne vidne podobnosti, omenjene zgoraj.

82 Pri ugotavljanju verjetnosti zmede je treba omeniti, da so razlike med zadevnima znakoma zadostne, da izključijo obstoj verjetnosti zmede v zaznavi ciljne javnosti. Taka verjetnost predpostavlja, da sta stopnja podobnosti zadevnih znamk in stopnja

podobnosti proizvodov in storitev, določenih z znamkama, dovolj visoki (sodba Starix, točka 22 zgoraj, točka 59).

83 V teh okoliščinah presoja odbora za pritožbe o razlikovalnosti prejšnje znamke in trditve tožeče stranke glede ugleda te znamke nimajo nobenega vpliva na uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 v tem primeru (glej v tem smislu sodbo Starix, točka 22 zgoraj, točka 60).

84 Dejansko verjetnost zmede predpostavlja enakost ali podobnost med znakoma ter med imenovanimi proizvodi in storitvami, in da je sloves znamke element, ki ga je treba upoštevati pri presoji, ali je podobnost med znakoma ali med proizvodi in storitvami zadostna, da obstaja verjetnost zmede (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Canon, točka 59 zgoraj, točki 22 in 24). Ker pa v tem primeru sporna znaka ne moreta biti označena kot enaka ali podobna, dejstvo, da je prejšnja znamka zelo znana oziroma uživa ugled v Evropski uniji, ne more vplivati na splošno presojo verjetnosti zmede (glej v tem smislu sodbo Starix, točka 22 zgoraj, točka 61).

85 Na koncu je treba zavrniti trditev tožeče stranke, po kateri je zaradi končnice „ix“ jasno, da se izraz „mobilix“ diskretno vpleta v družino znamk likov serije „Asterix“ in da se ga lahko razume kot izpeljanko izraza „obelix“. Dejansko zadostuje, da v tem pogledu poudarimo, da se tožeča stranka ne more sklicevati na nobeno izključno pravico nad uporabo končnice „ix“.

86 Iz tega sledi, da eden izmed bistvenih pogojev za uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 ni bil izpolnjen. Zaradi tega ni verjetnosti zmede med prijavljeno znamko in prejšnjo znamko.

87 V tem položaju je treba trditev glede kršitve tega predpisa zavrniti, ne da bi bilo treba preučiti tožbene razloge v zvezi z domnevnim ugledom prejšnje znamke. Podobno ni treba ugoditi zahtevi tožeče stranke, naj se zasliši pričo, s čimer bi dokazala ta ugled. Končno je očitno, da ugotovitev, da obstaja podobnost med „oddajanjem v najem računalnikov in računalniških programov“ iz prijave za znamko Skupnosti (42. razred) in „računalniki“ in „računalniškimi programi, posnetimi na podatkovne nosilce“ tožeče stranke (9. razred) (glej točko 71 zgoraj) ni pomembna.

88 Zaradi tega je treba tožbo tožeče stranke zavrniti.

Stroški

89 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožena stranka s svojim predlogom ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi UUNT naloži plačilo stroškov v celoti.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Tožeči stranki se naloži plačilo stroškov.

Jaeger Tiili Czúcz

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 27. oktobra 2005.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. Jaeger